

Erik de Vlieger

Tot hier en nu verder

autobiografie

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

KOSMOS

www.kosmosuitgevers.nl

@Kosmosuitgevers

Niet de eerste druk

© 2015 Erik de Vlieger en Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen,
onderdeel van VBK | media

Geredigeerd door: Mirjam Windrich

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Fotografie omslag: Corne van der Stelt

Vormgeving binnenwerk: 2-D'sign, Amersfoort

ISBN 978 90 215 5894 3

ISBN e-book 978 90 215 5895 0

NUR 320

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten van derden zo goed mogelijk te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

Inhoud

Inleiding	9
Hoofdstuk 1 Het prille begin	15
Hoofdstuk 2 Het zakelijke begin	21
Hoofdstuk 3 Uitdijende expansiedrift	47
Hoofdstuk 4 De overname van Minerva	66
Hoofdstuk 5 Het grotere werk	72
Hoofdstuk 6 Nog meer vastgoedverhalen	91
Hoofdstuk 7 Zaken en projecten in Amsterdam en omstreken	107
Hoofdstuk 8 De ommekeer	135
Hoofdstuk 9 Hoofdbureau Marnixstraat	165
Hoofdstuk 10 Terugvechten	182
Hoofdstuk 11 Onder druk verkopen	200
Hoofdstuk 12 Privégelul	205
Hoofdstuk 13 Het journaal	212
Hoofdstuk 14 Overwegingen en gedachten	220
Hoofdstuk 15 Over tot de orde van de dag	237
Bijlage 1 ‘Acteren is heel leerzaam.’ Door Bob Witman, 17 mei 2013	255
Bijlage 2 ‘De bus werd een privéjet, huwelijken sneuvelden’	258
Bijlage 3 Vastgoedmagnaat Erik de Vlieger Door Fred Krijnen, 1 januari 2001	268
Bijlage 4 Socialisme ingehuurd door grootkapitaal column Erik de Vlieger, 9 september 2013	272
Bijlage 5 Geen gekonkel meer over Paard van Aemstel <i>De Volkskrant</i> , 17 augustus 2002	276
Bijlage 6 Omstreden column Erik de Vlieger, 6 juni 2013	279
Bijlage 7 Erik de Vlieger langs de MBTI-meetlat <i>Intermediair</i> , 11 april 2013	281
Bijlage 8 Brief van het Arrondissementsparket Amsterdam 13 juni 2014	287

Openbaar Ministerie

Arrondissementsparket Amsterdam

Ik vertrouw erop dat ik u hiermee naar behoren heb geïnformeerd en wens u een voorspoedige toekomst en maatschappelijk eerherstel toe.

Hoogachtend,

J.A.C. van Berckel,
Officier van justitie

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J.A.C. van Berckel', written over a horizontal line.

Voor de complete brief van het Arrondissementsparket Amsterdam zie Bijlage 8.

Inleiding

Donderdag 24 januari 2013

Ik zit in de keuken van mijn huis, alleen. Mijn vriendin zit in Amerika. Ik schenk mezelf een tweede glas whisky in. Mijn handen trillen, ik mors. Morgenochtend om half tien word ik opgehaald. Met een taxi ga ik naar de publieke omroep want ik ben gast in VPRO's *24 uur met* van Wilfried de Jong.

De afgelopen acht jaar schieten als een film in mijn hoofd voorbij. De verhoren, de kale politiecel waar ik twee nachten verbleef. De rechtszaak, de journalisten met hun vragen. De vrijspraak, de holle, lege vrijspraak. Het recht zegevierde, maar er veranderde niets. Ik had een stempel: de ondernemer met een smet en verder is alles weg behalve vermogen maar dat maakt niet gelukkig.

Het glas whisky is leeg. Ik loop de trap op en ga in bed liggen. Straks moet ik 24 uur lang scherp zijn, mezelf bewijzen, maar iedereen heeft al een mening over mij, kan ik dat nog veranderen? Zien de mensen straks op televisie niet gewoon de clown die ze willen zien?

Zo'n twee weken geleden belden ze me. Mijn eerste impuls was om nee te schreeuwen en de hoorn erop te gooien. Ik ben al acht jaar weg, ik mijd de publiciteit, laat me met rust. Maar ik bleef stil. Vrij lang zelfs, voor mijn doen.

'Ik? Waarom willen jullie mij hebben?'

Omdat dit de kans zou zijn om mijn verhaal te vertellen, aldus programmamaker Jaïr Ferwerda aan de andere kant van de lijn. Sinds mijn eerste optreden bij *Barend & van Dorp*, waar hij in de redactie zat, een meer dan goede kennis.

'Flikker op met je verhaal vertellen. Ik hoef mijn verhaal helemaal niet te vertellen,' zei ik. 'Waarom niet?' vroeg Jaïr.

De vraag overviel me. De afgelopen jaren hadden in het teken gestaan van frustratie en onmacht. De frustratie dat er verhalen over je verteld worden die niet kloppen. De vragen

van je kinderen, de vrienden die anders naar je kijken; ik kon geen restaurant meer binnen lopen zonder het gevoel te hebben dat iedereen naar me keek. De machteloosheid.

Ik ben toch vrijgesproken? Niemand luisterde. Luister dan, geen taakstraf, maar vrijgesproken! De rechter had het Openbaar Ministerie nog net niet uitgelachen.

Was ik niet die man over wie *Het Parool* ooit schreef: 'Als De Vlieger zijn hand in de gehaktmolen steekt, komen er gouden tientjes uit.' Mijn vermogen bedroeg toen 135 miljoen euro. Ik was van naaimachineboer uitgegroeid tot een zogenaamde 'flamboyante ondernemer'. Zakelijk Nederland respecteerde mij, men keek tegen mij op. Ik was een geliefde en graag geziene persoonlijkheid. Energiek, dynamisch en succesvol. Maar met een paar gebeurtenissen veranderde flamboyant in dubieus. En weg was ik. Weg was mijn reputatie, mijn bedrijf en weg was een enorm deel van mijn vermogen.

Ik zei uiteindelijk snel ja op de uitnodiging en wat voorgesprekken volgden.

'Het wordt hilarisch,' zei ik steeds. 'We gaan gekke dingen uithalen, Wilfried weet niet wat hij meemaakt.'

De mooiste scenario's had ik bedacht om de meest legendarische gast ooit te worden. Spraakmakend, inspirerend en groots. *I'm back baby*.

Wat een babbels, wat een grote mond, maar nu lig ik te trillen in mijn bed. Alleen. Bang dat het fout gaat. Dat ik me belachelijk maak en mezelf alsnog de genadeklap toedien.

Ik stap mijn bed uit en loop weer naar de keuken. Whisky. Een dubbele.

Ik moest niet te boos overkomen volgens mijn familie. Rustig zijn, niet wraakzuchtig, maar berustend en sterk. Mijn kinderen waren verbaasd over mijn besluit. Net als mijn vriendin en eigenlijk iedereen. Ik had dan ook niemand vooraf geraadpleegd. Mijn dochters probeerden me nog op het hart te drukken niet te veel slechte grappen te maken.

‘Opmerkingen over lekkere wijven zijn niet leuk pap, gewoon niet doen.’

‘24 uur is lang, pap’, ‘hoe lang mag je slapen?’, ‘staan de camera’s altijd aan?’, ‘waar willen ze het over hebben?’

‘Richt je op jouw verhaal, niet op wat iedereen je misdaan heeft,’ zei mijn vriendin tijdens een etentje met mijn kinderen eerder die week.

‘Wat?’ Ik schoof mijn stoel naar achteren, sprong op en brulde: ‘Dat bepaal ik zelf wel. Ik ben genaaid. Genaaid! De officier van justitie, de media, de politie. Iedereen. Er was niets mis met mij, waarom mag ik mezelf godverdomme niet verdedigen nu ik eindelijk een keer de kans krijg?’

Stilte. Mijn oudste zoon keek me aan.

‘Dit doe je dus al acht jaar. Wat heeft het je gebracht? Boosheid, boosheid en nog eens boosheid. “Fuck de rest. Het gaat nu om jou.” Dat heb je ons altijd verteld. En wat doe je nu zelf? Je laat je leven bepalen door wat andere mensen over je denken. Daar ben jij veel te sterk voor, dat mag je niet laten gebeuren.’

En toen was ik stil. Ik keek naar ze, mijn twee dochters, twee zonen en mijn vriendin. Dit is waar ik het voor doe, dacht ik. Deze mensen, die altijd, wat er ook gebeurt, achter me staan. Ook al zet ik mezelf straks 24 uur lang voor lul.

Ik vroeg mijn zonen wat ik mee moest nemen naar het huis. ‘Playstation en FIFA.’

Ik had geen idee wat dat was, laat staan hoe het werkt, dus ik had de programmamakers maar om een voetbal gevraagd. Dwars door hun enthousiasme heen bespeurde ik ook bij hen een zekere spanning.

Whisky op en het is 4 uur ’s nachts, ik kan wel janken. Zit ik daar straks als een zombie tegenover een kritische interviewer die het echt niet alleen maar over mijn voortvarende activiteiten in Portugal zal willen hebben. Ik krijg vragen, moeilijke vragen. Ik ga op zoek naar iets wat me bezig kan houden, zet de tv aan. Hete vrouwen bij u in de buurt. Altijd beschikbaar en altijd in de stemming. Wat een ellende.

Het zesde glas resulteert in een kleine anderhalf uur slaap. Het is half negen. Ik stap onder de douche, pak mijn spullen, poets mijn tanden en weer zit ik in de keuken, mijn haven in deze nacht. Ik bel met mijn vriendin. ‘Succes,’ zegt ze.

Ik slik en zeg:

‘Het wordt geweldig, onvergetelijke televisie. Ik zal die Wilfried eens wat laten zien.’

De cruesli met melk spoel ik weg met jus d’orange. Ik voel me rustiger worden en steek een sigaret op.

De bel gaat. Ik pak mijn tas, loop naar beneden. Mijn hart klopt in mijn keel. Heb ik paracetamol bij me? Ze hebben toch wel genoeg sigaretten? Had ik een extra T-shirt mee moeten nemen? Ik stap de taxi in.

‘Goedemorgen!’

Het is zover, het moment is daar. Opeens, voor het eerst sinds ik besloten heb om mee te doen, voel ik me sterk. Alle twijfel, onzekerheid en angst maken plaats voor een nieuw gevoel, gedrevenheid. Een kantelpunt. De afgelopen acht jaar lijken ineens tot een ver verleden te behoren. Dit is nu. Een nieuw begin en alles wordt anders.

Maar was dat ook zo? Immers kort daarvoor, eind 2012, bevond ik mezelf nog op het dieptepunt van mijn geestelijke toestand. Toegegeven, veel gevallen zakenmannen zijn van minder in elkaar gestort, maar ik heb nu eenmaal weinig te maken met hoe anderen het doen. De twee keer dat ik vrijgesproken ben, gaven me ook niet de energie die ik nodig had. Zwak, ziek en misselijk was ik, een ongekende zak hooi. Een nieuws-opslurpende mopperaar met te veel geld die het aan iedereen allemaal prachtig kon uitleggen behalve aan zichzelf. En dat de meeste vastgoedcollegae failliet of dood waren of in de gevangenis zaten, bracht me ook al geen troost. De combinatie van mijn opvallende gedrag en het drukken op de verkeerde knoppen had een bijna algehele ondergang van mijn persoon ingeluid.

Al met al heeft al dit gezeur een jaar of acht geduurd, maar nu ik dit (anno 2013) opschrijf, ben ik meer dan vrolijk. Hoe dat komt? Dat wordt in dit boek wel duidelijk. Het wordt tijd om de *malheur* eens om te gaan zetten naar een spectaculaire volgende fase in mijn zakelijke leven.

Welnu, ik heb dus 24 uur lang met Wilfried de Jong in een huiskamer gebivakkeerd en heb van mijn hart geen moordkuil gemaakt. Volledig open was ik, al die tijd, over alles. Maar toen wist ik nog niet hoe dat er op tv uitzag.

Toen kwam de grote dag waarop ik de montage mocht zien: deze voorpremière vond in mijn keuken plaats. Ik zag mezelf daar op het scherm en wist: dit was ik niet. Een onrustige, weinig beschouwende, almaar rokende man. Die man wilde ik niet zijn. Ik liet niets aan Jaïr en de redactie merken, complimenteerde hen met het werk: ze waren per slot van rekening uiterst verantwoordelijk en netjes met mij omgegaan. Hard maar fair! *Chapeau* voor deze redactie en cameralieden. Maar diep vanbinnen dacht ik: *fuck it! Not me baby!*

Ik ging veranderen en radicaal ook, en het was tijd om mijn verhaal zelf op te schrijven.

Ik besloot mijn goede vriend en raadgever Frans Makau te vragen wat ik allemaal in dit boek moest vertellen. Hij nam op.

F: 'Met Frans.'

E: 'Hai Frans, dit is Erik.'

F: 'Vriendje van me, ouwe lobbies, wat hou ik toch van je.'

E: 'Dankjewel pik, ik ook van jou.'

E: 'Ik heb een vraag.'

F: 'Vertel.'

E: 'Ik ben eindelijk mijn boek aan het schrijven en ben gekomen bij het hoofdstuk "Onthullingen".'

F: 'Mooi.'

E: 'Waarom mooi?'

F: 'Omdat ik een drukopdracht goed kan gebruiken.' (Frans heeft een drukkerij)

E: 'Nou, daarom bel ik je niet.'

F: 'Ga je hem bij een ander laten drukken?'

E: 'Nee, natuurlijk niet. Jij gaat het boek drukken.'

F: 'Zal ik een offerte maken?'

E: 'Nee Frans, godverdomme, ik heb een vraag over de inhoud.'

F: 'Inhoud? Grote letters maken en goedkoop papier, jongen, dan verdienen we het meest.'

E: 'Frans als je me nou niet uit laat praten, word ik boos.'

F: 'Sorry vriendje, zeg het maar want je wilt een belangrijke vraag stellen, hoor ik al weer.'

E: 'Ik wil een aantal onthullingen doen en de lezer confronteren met mijn meningen. Ik vroeg me daarbij af of ik volledige openheid van zaken moet geven.'

F: 'Volledige openheid?'

E: 'Ja alles vertellen.'

F: 'Niet doen.'

E: 'Waarom niet?'

F: 'Omdat je er rekening mee moet houden dat jouw boek een bestseller wordt.'

E: 'Ja en?'

F: 'Nou, als je alles vertelt, heb je geen stof meer voor je tweede boek en als je geen tweede boek maakt, kan ik ook geen tweede boek drukken. Je moet wel aan de handel blijven denken, vriendje van me.'

Uit pure wanhoop smeed ik mijn mobiel op de bank. Frans kon mijn dilemma blijkbaar niet oplossen. Ik besloot gewoon te gaan schrijven. Alles of niets!

HOOFDSTUK 1

Het prille begin

Een vliegende Hollander

Voordat ik met gekruide verhalen kom: eerst maar eens het prille begin. Ik ben geboren op zondagmiddag 29 november 1959, in een drukke straat, de Dokter C.A. Gerkestraat in Zandvoort. Voor de mensen die daar bekend zijn: dit is de grote straat in de richting van Haarlem als je Zandvoort uitrijdt.

Eind jaren vijftig waren mijn ouders met mijn oudere zus en broer vanuit Amsterdam (Admiraal de Ruyterweg 302) naar dit bijzondere dorp aan de zee gekomen. Mijn vader had een handelsfirma in industriële naaimachines en werkte vreselijk hard. Mijn moeder was er altijd voor de kinderen. En ook echt, zonder twijfel en zonder concessies. Ik had me geen lievere ouders kunnen wensen en in mijn herinnering straalde het gezin De Vlieger een grote stabiliteit uit.

Heeft dat me gevormd? Ik zou bijna zeggen van niet, want ik ben anders dan mijn ouders ooit geweest zijn. Nauwkeurige mensen en beslist geen avonturiers. Mijn broer en zuster in het algemeen ook niet. Maar van mezelf weet ik dat ik altijd en overal het avontuur opgezocht heb. Natuurlijk herken je, naarmate je ouder wordt, hier en daar een trekje van je vader en moeder bij jezelf, maar echt sterke overeenkomsten met mijn ouders zijn moeilijk te ontdekken.

Ik groeide op als een tevreden kind. Mijn moeder hield me het liefst thuis. Dan vond ze gezellig en ik ook. Het eerste jaar hoefde ik niet eens naar de kleuterschool en als ik haar in het tweede jaar lief aankeek, mocht ik ook lekker bij haar thuis blijven. Moederskindje? Dat zal allemaal wel. In ieder geval ging ik liever samen boodschappen doen in haar rode Volkswagen-kever (met het nummerbord 60-41-AE), dan met andere kinderen in een gebouw zitten. Mijn moeder en ik hielden van elkaar, zo simpel was het. Ik had ook geen fiets, maar een vlie-

gende Hollander als vervoermiddel. Dat is een soort karretje waarbij je met je benen stuurt en je armen trapt. Dat dit allemaal al anders was dan bij andere kinderen had ik natuurlijk toen nog niet in de gaten.

Thuis kon ik ook lekker de hele ochtend op de stofzuiger van mijn moeder meerijden. Tot mijn zevende was dat mijn favoriete hobby en ik vermoed dat toen, mede vanwege het huilende geluid van die stofzuiger, mijn wens om een eigen vliegtuig te bezitten is geboren.

Zandvoortse jungle

Na de kleuterperiode werd alles anders. Ik kan me nog de eerste dag herinneren dat mijn moeder me wegbracht naar de lagere school, de Hannie Schaftschool. Daar kwam ik in een klas die later nog door de inmiddels overleden hoofdmeester een ‘verloren generatie’ werd genoemd. Tuig van de richel was het – binnen tien minuten had ik mij moeiteloos de jungle-mentaliteit eigen gemaakt.

Na school zwierven we op onze fietsjes door het dorp. Om rottigheid uit te halen of om te kijken of er bijvoorbeeld een bruiloft was op het stadhuis van Zandvoort. Daar kon je snoep opvangen want wie trouwde, moest snoep gooien. En als je als aanstaand echtpaar geen snoep gooide, werd je uitgejouwd. Ik wist toen al dat als ik ooit ging trouwen, het niet *daar* zou zijn. Mij niet gezien met al die etters daar voor het balkon. In het weekend gingen we gewoon door met de rottigheid maar nu op de voetbalvereniging Zandvoortmeeuwen waar de Zandvoorters elkaar ontmoetten.

Er bestaat geen dorp waar zoveel geroddeld wordt als Zandvoort, een oud wijf is er niets bij. De voetbalclub heeft mij echter wel iets goeds gebracht. Ik speelde in een team met als elftalleider Engel Stobbelaar (Engel is een veelvoorkomende Zandvoortse naam). Op een dag kwam mijn lieve zuster Emmy naar het voetbal kijken en zo ontmoette ze die goud-eerlijke Engel, met wie ze tot op de dag van vandaag gelukkig getrouwd is.

Als we met de groep kameraden tijd over hadden, zaten we tot 's avonds laat voor het stadhuis te klooiën. Over hangjongeren gesproken. 's Zomers knokten we met Duitse toeristen en 's winters, bij gebrek aan Duitsers, met elkaar. Het leven was simpel en begrijpelijk.

Mijn ouders, die allengs vermogender werden, verhuisden naar Zandvoort-Zuid, daar waar de duurdere villa's stonden. Lokale Scharrekoppen (bijnaam voor Zandvoorters) noemden mensen in die wijk: 'zij van achter het hek'. Voor mij mocht dat de pret niet drukken en voor mijn vriendjes ook niet.

Niet veel Zandvoorters zijn succesvol doorgestoten naar het bedrijfsleven want het Zandvoortse leven betekende in de zomer het strand en in de winter het café. Sommige Zandvoorters hebben hun plek gelukkig uiteindelijk wel ergens gevonden en in de spaarzame momenten dat ik het dorp bezoek, is het altijd fijn om iedereen weer te zien, ongeacht wat ze doen of bereikt hebben.

De penningmeester ontpopt zich

Wat waren mijn ouders blij toen ik op mijn twaalfde naar het Coornhert Lyceum in Haarlem ging. Ten eerste hing ik niet meer altijd rond met het Zandvoortse tuig (mijn vrienden) en ten tweede startte ik mijn loopcarrière. Elke week liep ik, door geheel Noord-Holland, wedstrijden over vijf, tien en soms ook 20 kilometer. Daar trainde ik hard voor. De doos met medailles bij mij op zolder getuigt daar nog van, zo ook mijn versleten knieën. En mijn ouders gingen altijd mee, weer of geen weer.

Jezelf pijnigen door over een grens te gaan vond ik toen al fijn. Als alle signalen op stop stonden, nam ik een hogere versnelling. Ik haalde juist kracht uit uitputting en dat is de rest van mijn leven zo gebleven. Dat klinkt misschien romantisch, maar het is ook levensgevaarlijk: een leven zonder rem wordt niet door iedereen gewaardeerd en kan voor grote problemen zorgen. Alleen al vanwege het feit dat je daarmee de beperkingen van een ander etaleert. Concurrentie dus, en dat gaan we in dit boek nog heel vaak tegenkomen.

Het Coornhert Lyceum was net een fabriek. Een verschrikkelijk groot gebouw met 1100 leerlingen en alles was er lelijk, kaal, ongezellig en onpersoonlijk. Ik vond er al snel helemaal niets aan en in de tweede klas besloot ik dat ik me niks meer van de regels zou aantrekken. Niet dat dat al te zeer opviel, daar was die school veel te groot voor. Ik kocht mijn schoolboeken overigens bij de prachtige en nostalgische Boekhandel H. de Vries op de Gedempte Oude Gracht. Daar waar ik 40 jaar later mijn eerste boekpresentatie zou houden.

Mijn verkiezing tot penningmeester van de leerlingenvereniging bracht me vrijheid en status bovendien. Ik handelde altijd al in van alles en nog wat en had altijd geld. En een grote mond. Sommige jongetjes hebben dat. Maar ik was ook heel serieus in het organiseren van dingen.

We waren een groepje van zes, en dachten heel groot voor een leerlingenvereniging. Zo onderhandelden we over vrije dagen, dit tot groot ongenoegen van de leraren. We hadden een jaarlijkse omzet van 36.000 gulden en dat was in 1975 een aanzienlijk bedrag. En belangrijker nog, ik beheerde dat.

Wat je allemaal kunt doen met de term ‘representatiekosten’ had ik al snel in de gaten. Het begon met een taxi naar school en het eindigde met het organiseren van kostbare feestjes in de Haarlemse discotheek Tamberlain. Het waren de dagen van Earth, Wind & Fire, dus ook discostappers ontbraken niet op mijn grootboekrekening ‘representatiekosten’.

Doordat de leerlingenvereniging van het Coornhert een stem kreeg over intern schoolbeleid konden mijn vijf medeleden en ik direct met de rector in gesprek. Dit was ten tijde van het begin van het doorslaan van de polderdemocratie in Nederland. Op scholen de schoolleiding laten luisteren naar 15- en 16-jarige kinderen is natuurlijk van de zotte. Tijdens een van deze besprekingen onderhandelden wij over het gebruik van de immense zolder boven in de school want we moesten toch een eigen vergaderruimte hebben? En ja hoor, we kregen onze zin.

Die ruimte promoveerde ik tot mijn persoonlijke domein waar ik jarenlang meer tijd doorbracht dan in wat voor klaslokaal dan ook. Het ging zelfs zo ver dat we een televisie-

aansluiting kregen en er werd een heuse volledige keuken geïnstalleerd. Op een gegeven moment bleef ik er af en toe zelfs slapen. Overnachten op school, het moest niet gekker worden! Ik zou nu nog meters boek kunnen volschrijven over die tijd en vooral over alle puberale streken die we uithaalden.

In de tussentijd verhuisde ik ook van voetbalvereniging. Ik meldde me aan bij de Koninklijke HFC, waar mijn broer Frans in het eerste team speelde. Het is de oudste voetbalclub van Nederland (1879) en wordt nog immer beschouwd als een kouwekakclub, iets waar de prachtige Amsterdamse voetbalvereniging AFC ook wel eens last van heeft.

Er was toen nog een ballotagecommissie, hoewel de oudere leden zeiden dat als je met vork en mes kon eten, je net zo goed lid kon worden van deze club. Waar we ook voetbalden, de spelers en supporters werden geregeld voor rijke stinkerds uitgescholden. Hoezo eigenlijk? Rijke mensen stinken toch niet? Of gaat het hun om de geur van geld? Mijn broer Frans kreeg zelfs bij een uitwedstrijd het verwijt dat mijn vader zeker de directeur van de Durexfabriek was.

De Koninklijke Haarlemse Voetbal Club is nog steeds een mooie en stabiele vereniging die in volle glorie een maatschappelijke positie vervult, daar waar de meeste Haarlemse clubs niet meer bestaan. En nog steeds werken er goede mensen bij ons textielmachinebedrijf in Haarlem die wij vanuit de vereniging een baan hebben aangeboden (en niet als medewerkers van de Durexfabriek). De sociale contacten binnen amateurverenigingen zijn daar ook mede voor bedoeld, maar dat zijn we in Nederland allang vergeten.

Op mijn zestiende – het brommertijdperk was aangebroken – lonkten de Zandvoortse avonturen echter weer. Maar mijn ouders waren goed, maar niet gek. Mijn ervaring in het organiseren van feesten, gecombineerd met nogal wat brutaliteit begon een serieus punt van zorg voor hen te worden en ze besloten Zandvoort te verlaten en in het chique Bentveld te gaan wonen. En, zo redeneerden ze, als je werkt, kun je ook geen rottigheid uithalen. De jaren die daarop volgden, waren van relatieve rust. Eigenlijk stoomden mijn ouders mij klaar

voor het bedrijf. Dat had ik overigens zelf niet door. Ik ging bijvoorbeeld tijdens mijn vakanties vaak mee met mijn vader die door het gehele land machines van confectiebedrijven kocht die failliet waren gegaan. De arbeidsintensieve kledingindustrie verplaatste zich in die tijd naar de lagelonenlanden. En daar stond ik op mijn negentiende, letterlijk aan de poort van het bedrijf waar mijn vader en mijn broer toen de scepter zwaaiden.

Lees verder in de *Autobiografie* van Erik de Vlieger - *Tot hier en nu verder*. Verkrijgbaar in de (online) boekhandel.

In dit boek vertelt de veelbesproken zakenman Erik de Vlieger zelf zijn verhaal. Over hoe hij als 19-jarige begon in het naaimachinebedrijf van zijn vader, de razendsnelle internationale expansie en zijn stappen naar het grotere werk. Over zijn zakelijke beslissingen en de opkomst en ondergang van de vastgoedwereld in de spannende jaren 1990-2005. Voor iedereen die weten wil hoe het er nu echt aan toe ging, of inzicht wil krijgen in de manier waarop De Vlieger zakendoet.

Eind 2004 richt Justitie haar pijlen op hem. Op dat moment bestaat zijn zakelijk imperium uit een luchtvaartmaatschappij, een scheepswerf, een mediaonderneming en is hij een bepalende figuur in de vastgoedwereld. De Vlieger wordt vrijgesproken, maar de schade aan zijn bedrijven en persoon is een feit. In dit boek beschrijft hij hoe hij zich daaruit aan het vechten is.

Op indringende, maar ook humoristische wijze vertelt De Vlieger over zijn opkomst en ondergang. En hoe hij in 2013 weer opstaat en herrijst, zowel zakelijk als persoonlijk.

.....

**‘Waar
analisten
stoppen
met denken,
begin ik.’**

ERIK DE VLIEGER

.....

 NUR 320
Kosmos Uitgevers
KOSMOS Utrecht/Antwerpen

9 789021 558943

www.kosmosuitgevers.nl